

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobců: a) M. Č., nar. „X“, a b) J. Č., nar. „X“,** oba bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2010, č.j. 2214/ZPZ/2010/ODV-296, JID: 140766/2010/KUUK,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se ve včasné podané žalobě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2010, č.j. 2214/ZPZ/2010/ODV-296, JID 140766/2010/KUUK, kterým bylo rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly ze dne 19.4.2010, č.j. 199585/09, kterým byli žalobci uznáni vinnými ze spáchání přestupku dle § 34 odst. 2 písm. b) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 10.11.2009 v obci Němčí 2 vypouštěli bez povolení odpadní vody do vod povrchových, čímž porušili povinnost stanovenou v § 8 odst. 1 písm. c) zák. č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“), změněno tak, že od uložení sankce žalobcům bylo upuštěno, protože k nápravě postačilo samotné projednání přestupku, a každému z žalobců bylo uloženo uhradit náhradu nákladů řízení ve snížené částce 500,- Kč.

Žalobci trvají na tom, že jim v rámci správního řízení nebylo prokázáno, že by se nějakého protiprávního jednání vůbec dopustili.

Namítají, že již vlastní místní šetření konané dne 10.11.2009 bylo provedeno v rozporu s § 133 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a § 110 vodního zákona. S žalobci bylo jednáno dle zák. č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“). Ke zjištění kontrolního orgánu v protokolu vydal Magistrát města Ústí nad Labem, odbor životního prostředí rozhodnutí, v němž bylo uvedeno, že námitky budou projednány ve správním řízení. Ještě před ukončením tohoto řízení bylo Magistrátem města Ústí nad Labem, odborem odrody zahájeno správní řízení ve věci předmětného přestupku. Aniž by tedy bylo ukončeno dříve zahájené řízení odboru životního prostředí a byla tak jako předběžná otázka vyřešena otázka skutkového stavu, bylo zahájeno řízení o přestupku. V řízení o přestupku se správní orgány nezabývaly námitkami žalobců k protokolu o kontrole a bez spolehlivě zjištěného skutkového stavu vydaly meritorní rozhodnutí. V této skutečnosti spatřují žalobci nezákonnost prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále žalobci namítají, že v žalobou napadeném rozhodnutí není dostatečně odůvodněna věcná příslušnost žalovaného k rozhodování o odvolání žalobců. Žalobci jsou přesvědčeni, že v souladu s ustanovením § 178 a § 89 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), měl být odvolacím orgánem odbor kontroly Krajského úřadu Ústeckého kraje a nikoli žalovaný. Upozorňují rovněž na vadu poučení v prvostupňovém rozhodnutí, kde je uvedena možnost odvolání pouze ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje bez označení věcné příslušného nadřízeného orgánu. Dále poukázaly na skutečnost, že v prvostupňovém rozhodnutí není otázka věcné příslušnosti vůbec řešena. V nedostatku věcné příslušnosti správního orgánu spatřují žalobci nicotnost prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále namítají, že předmětné řízení mělo být dle § 76 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích zastaveno pro předchozí pravomocné rozhodnutí v téže věci. Žalobci uvádí, že v té samé, skutkově naprosto shodné věci ve vztahu k totožným osobám bylo již v minulosti dvakrát vedeno přestupkové řízení a v odvolacím řízení v roce 2007 bylo pravomocně rozhodnuto Ministerstvem životního prostředí, že se žalobci svým jednáním žádného přestupku nedopustili.

Dále namítají, že jednání žalobců nevykazuje zákonem stanovené znaky přestupku. Trvají na tom, že sama skutečnost, že žalobci na místě nedisponovali příslušným povolením k vypouštění vod, nemohla být označena jako přestupek. To, že se žalobci sami podvolili a získali formální povolení k vypouštění odpadních vod z jejich rodinného domku ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, neznamená, že uznali správnost názoru správních orgánů. Učinili tak jen proto, aby nebyli dále vystavováni další šikaně úředních osob.

Namítají rovněž, že žalovaný postupoval v rozporu s právním řádem, jeho rozhodnutí je nepřesvědčivé a nemá oporu v právních předpisech. Trvají na tom, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou, že žalobcům žádný právní předpis neukládá povinnost předložit doklad o povolení vypouštění odpadních vod. Žalobci trvají na tom, že z jazykového znění přechodného ustanovení nového vodního zákona jasně vyplývá, že se ustanovení vztahuje pouze na případy, kdy bylo vodoprávním úřadem nebo jeho předchůdcem vydáno povolení k nakládání s vodami. Proto se domnívají, že na jejich případ se dané ustanovení nevztahuje. Dle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona je potřeba povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Nesoulad stavu přítomného u žalobců s deklaratorním ustanovením § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona nemohl zakládat existenci

deliktního jednání z jejich strany. Žalovaný sice na jedné straně žalobcům vytýká, že nedisponují povolením k vypouštění přečištěných odpadních vod do vod povrchových, a spatřuje v této skutečnosti jednání žalovaných v rozporu se zákonem, ale na druhé straně dané jednání sám kvalifikuje jako určitý administrativní nedostatek, spočívající v pouhé absenci platného povolení k vypouštění vod, který žalobci již před vydáním prvostupňového rozhodnutí sami odstranili a povolení získali. Sám žalovaný pak konstatoval v žalobou napadeném rozhodnutí, že z hlediska ohledů na životní prostředí se žalobci chovají zcela nadstandardně. Poukázali rovněž na skutečnost, že novela vodního zákona z roku 2010 v § 12 řeší jen případy k prodlužování platnosti již vydaných povolení k vypouštění odpadních vod. V souvislosti s výše uvedeným dospěli žalobci k závěru, že ze strany správních orgánů došlo k porušení principu zákazu zneužití správního uvážení, když přisuzovaly konkrétnímu ustanovení zákona jiný význam, než který sledoval zákonodárce. V souvislosti se zákazem zneužití správního uvážení poukázali žalobci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44. Žalobci tak vytýkají správním orgánům porušení základních zásad správního řízení, a to především zásady legality, zásady právní jistoty a principu předvídatelnosti právní regulace a zneužití principu volnosti správní úvahy.

Dále žalobci namítají, že jejich jednání nemohlo být považováno za jimi zaviněné a že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou oprávněného očekávání. Poukázali na skutečnost, že v obci doposud není veřejná kanalizace s čističkou odpadních vod, ačkoliv je předpokládána schváleným územním plánem z r. 1997. Příslušné orgány však nejednají podle schválených zásad územního plánu, čímž dle žalobců jednají v rozporu s oprávněným očekáváním žalobců.

Rovněž namítli, že náhrada nákladů řízení uložená ve výroku napadeného rozhodnutí každému z manželů je nepřipustná, stejně tak jako výrok, že se každý z manželů zvlášť dopustil téhož přestupku. Trvají na tom, že je nezákonné postihnout za jeden a týž údajný přestupek oba společně vlastníky ve společném jmění manželů jako manžele. K této skutečnosti se vyjadřovalo i rozhodnutí Ministerstva životního prostředí z roku 2007. V tomto rozhodnutí bylo stanoveno, že nelze postihovat oba manžele za spáchání téhož přestupku, neboť by se jednalo o dvojí postih za totéž jednání.

Žalobci namítají, že správní řízení jsou vedena pouze vůči nim, a výhradně s cílem je trestat. Postoj úředních osob k nim vnímají jako porušení zásady rovnosti v řízení. Zásada rovnosti dává žalobcům oprávněné očekávání shodného rozhodnutí v typově shodných případech. Tomuto očekávání dle žalobců správní orgány nedostály. Žalobci požadovali, aby jim bylo prokázáno, jak je postupováno ve shodných či podobných případech ve správním obvodu Magistrátu města Ústí nad Labem. Na tyto žádosti nebylo ze strany správních orgánů nijak reagováno.

Následně žalobci obsáhle vyličili okolnosti, které předcházely zahájení předmětného řízení a vydání rozhodnutí ve věci.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

K námitce, že nebylo prokázáno, že se žalobci dopustili přestupku, žalovaný uvedl, že ze spisu a z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že bylo prokázáno, že žalobci v době kontroly dne 10.11.2009 vypouštěli odpadní vody ze svého septiku do vod povrchových, a to aniž by jim toto vypouštění bylo povoleno vodoprávním úřadem dle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Tím byla dle žalovaného naplněna skutková podstata

přestupku dle § 34 odst. 1 zákona o přestupcích. Skutečnost, že žalobci v listopadu 2009 vypouštěli odpadní vody ze svého septiku do vod povrchových bez povolení, žalobci navíc sami potvrzují. Žalovaný trvá na tom, že okolnost, že žalobci mají na své jednání jiný právní názor než správní orgány, nelze označovat za neprokázání přestupku. Žalobci označují ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona za „deklaratorní“. Tím dle žalovaného zřejmě míní, že toto ustanovení nereguluje jednání subjektů práv a povinností. Dle žalovaného toto ustanovení při použití jazykového výkladu či ostatních výkladových metod jednoznačně stanoví, že k vypouštění odpadních vod do vod povrchových je třeba povolení. Jinak řečeno, dle žalovaného, toto ustanovení reguluje vypouštění odpadních vod tak, že jej bez povolení nedovoluje.

K námitce, že prvoinstanční orgán zahájil a vedl přestupkové řízení bez toho, aby bylo rozhodnuto Magistrátem města Ústí nad Labem, odborem životního prostředí o námitkách žalobců proti protokolu z provedené kontroly, žalovaný uvedl, že v rámci kontroly byl zjištěn přestupek a toto zjištění bylo podnětem pro odbor kontroly k zahájení řízení podle přestupkového zákona. Řešení námitek žalobců vyslovených v rámci této kontroly nebylo předběžnou otázkou v řízení o přestupku. Prvostupňový orgán provedl vlastní dokazování. V dalším odkázal žalovaný ve vztahu k této námitce na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobců, že prohlídka na místě samém byla provedena podle zákona o státní kontrole, k čemuž není vodoprávní úřad kompetentní, žalovaný uvedl, že prohlídka dne 10.11.2009 byla provedena ještě před vlastním zahájením správního řízení o přestupku a nebyla tedy součástí předmětného řízení. Pokud jde o provedení této prohlídky dle zákona o státní kontrole, žalovaný trvá na tom, že tento postup je správný, neboť vodoprávní dozor se provádí dle § 110 vodního zákona v souladu se zákonem o státní kontrole, jehož působnost se vztahuje na kontrolní činnost orgánů územní samosprávy (pokud vykonávají státní správu) zaměřenou na plnění povinností vyplývajících z obecně závazných právních předpisů nebo uložených na základě těchto předpisů.

K námitce, že v poučení o možnosti odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí není dostatečně specifikován orgán vyřizující odvolání a namísto Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství měl ve věci rozhodovat Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor kontroly, uvedl žalovaný, že náležitosti rozhodnutí jsou stanoveny v § 68 a § 69 správního řádu. Informace o příslušnosti správního orgánu k vydání rozhodnutí ani případné odůvodnění této příslušnosti nejsou povinnými součástmi rozhodnutí. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí je nicméně citováno ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) zák. č. 129/2000 Sb., o krajích (dále jen „zákon o krajích“), dle něhož přezkoumává rozhodnutí vydaný orgány obcí krajský úřad, pokud není zákonem tato působnost svěřena zvláštnímu orgánu. Který odbor krajského úřadu je příslušný ke konkrétnímu typu řízení stanoví vnitřní předpisy úřadu. V poučení prvostupňového rozhodnutí je tedy dle žalovaného správně uveden Krajský úřad Ústeckého kraje.

K námitce, že dané řízení o přestupku mělo být v souladu s § 76 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích zastaveno, neboť o skutku bylo již pravomocně rozhodnuto správním orgánem, když v roce 2007 rozhodlo Ministerstvo životního prostředí, že se žalobci přestupku nedopustili, uvedl žalovaný následující. Řízení vedené v roce 2006 a ukončené rozhodnutím Ministerstva životního prostředí vydaném v roce 2007 se týkalo vypouštění odpadních vod zjištěného v roce 2006. Řízení bylo zastaveno z důvodu uvedení žalobců v omyl správními orgány, a to tak, že se mohli domnívat, že „likvidace odpadních vod“ je legalizována rozhodnutím Okresního úřadu Ústí nad Labem, rady regionálního rozvoje ze dne 14.1.1994,

č.j. RR/16/94/Št, o změně užívání chalupy na rodinný dům v Němčí čp. 2, obec Malečov. Výše uvedeným rozhodnutím Ministerstva životního prostředí byli žalobci upozorněni na to, že již vodním zákonem č. 11/1955 Sb. rovněž i následujícími vodními zákony (č. 183/1973 Sb., č. 254/2001 Sb.) bylo k vypouštění odpadních vod do vod povrchových či podzemních potřebné povolení vodohospodářského orgánu, resp. vodoprávního úřadu, a že pokud hodlají vypouštět odpadní vody, jsou povinni si takové povolení obstarat. Řízení v předmětném případě bylo zahájeno na základě zjištění, že listopadu roku 2009 vypouštěli žalobci odpadní vody bez příslušného povolení. Nejedná se tedy o totožný skutek jako v případě řízení vedeného na základě zjištěného vypouštění odpadních vod v roce 2006.

K námitce týkající se porušení zásady legality, zásady rovnosti a zásady právní jistoty ve spojení se zneužitím principu správní úvahy žalovaný uvedl následující. Zákonná definice skutkové podstaty přestupku, jehož se žalobci dopustili, nepřipouští aplikaci správního uvážení. Správní orgán proto při zjišťování, zda skutková podstata byla naplněna, nemohl překročit meze správního uvážení. Správní uvážení použily správní orgány při stanovení sankce za přestupek, a to ve prospěch žalobců. Napadením rozhodnutím vydaným na základě zcela výkladově jednoznačné a správní praxi jednotně aplikované právní úpravy nemohlo dojít ani k porušení zásady rovnosti či legitimního očekávání.

K námitce, že nelze postihovat oba žalobce a je tedy nepřipustný jak výrok o upuštění od potrestání, tak i výrok o náhradě nákladů řízení, žalovaný uvedl, že přestupku se dopustili oba žalobci, neboť každý sám naplnil jednáním popisným ve výroku rozhodnutí první instance skutkovou podstatu daného přestupku. Ministerstvo životního prostředí ve svém rozhodnutí z roku 2007 konstatovalo, že oba přestupky v obdobných případech by měly být projednávány ve společném řízení.

Na vyjádření žalovaného reagovali žalobci replikou, ve které nad rámec žaloby uvedli, že žalovaný se vyhýbá své klíčové povinnosti žalobcům prokázat, co vlastně činili, co bylo zákonem jednoznačně zakázáno, jak mělo dojít k jejich protiprávnímu jednání a jak se takové tvrzené jednání skutečně a nepochybně škodlivě projevilo vůči veřejnému zájmu. Trvají na tom, že stále trvá absence prokázání, jaké konkrétní ustanovení zákona žalobci měli svým konkrétním jednáním porušit, a jak měli ohrozit veřejný zájem. Trvají na tom, že odpadní vody vypouští ze zařízení, které od roku 1930 nikdy nebylo a až dosud není vodním dílem dle vodního zákona a neměli tedy povinnost opatřit si povolení k vypouštění přečištěných vod z něj. Zdůraznili, že řízení k námitkám do protokolu z kontroly nebylo nikdy dokončeno, byť dle jejich názoru rozhodnutí o prvotních námitkách mělo objasnit skutkový stav případného spáchání přestupku. Trvají rovněž na tom, že stále nebyly rozptýleny nejasnosti kolem věcné příslušnosti konkrétního odboru odvolacího orgánu.

Dále konstatovali, že trvají na tom, že je neudržitelné tvrzení žalovaného, že se nejedná o totožný skutek, o kterém bylo již rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva životního prostředí v roce 2007. Žalobci trvají na tom, že se jich přechodné ustanovení zákona o vodách nijak netýká a nebyli tedy povinni opatřovat si povolení k vypouštění odpadních vod. Trvají na tom, že není možno vůči nim vymáhat to, co jim zákon nezakazuje ani neukládá. Rovněž poukazují na nerovný přístup k jejich osobám v porovnání se ostatními obyvateli obce Němčí, kde i nadále stojí domy bez odpovídajícího zabezpečení vypouštění odpadních vod. Rovněž trvají na tom, že za týž přestupek nelze postihnout oba manžele. Dále poukázali na rozporuplnost některých kroků různých úřadů týkající se nakládání s odpadními vodami v dané obci.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobci s tímto postupem výslovně souhlasili a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si v daném řízení vyžádal předložení příslušného správního spisu a po prostudování spisové dokumentace dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

K námitkám vztahujícím se ke kontrole provedené u žalobců dne 10.11.2009 a k stále nevyřízeným námitkám do protokolu o této kontrole soud uvádí následující. Tato kontrola se konala ještě před zahájením přestupkového řízení, které je předmětem přezkumu v rámci předmětného soudního řízení. Samotné přestupkové řízení bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení ze dne 7.12.2009, č.j. 199585/09 žalobcům. K zahájení řízení o přestupku došlo na základě podnětu Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru životního prostředí, ze dne 26.11.2009, č.j. OŽP 199585/Ro-551/2009/Ši. Samotný skutkový stav v rámci přestupkového řízení zjišťoval prvostupňový orgán výslechy svědků Ing. M. Š., E. P., A. M., F. M. a A. M., které proběhly v rámci ústního jednání konaného dne 3.2.2010. Z obsahu správního spisu tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgány ze samotného místního šetření a kontroly konané u žalobců dne 10.11.2009 Magistrátem Města Ústí nad Labem, odborem životního prostředí nevycházely a nečinily je podkladem pro své rozhodování. Je třeba zdůraznit, že přestupkové řízení, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, a kontrola na úseku vodního hospodářství zaměřená na problematiku likvidace splaškových odpadních vod a dodržování vodního zákona jsou dvě zcela samostatná a nezávislá řízení. Vzhledem k této skutečnosti vyhodnotil soud námitky žalobců vztahující se k místnímu šetření v rámci dané kontroly ze dne 10.11.2009 jako v předmětném soudním řízení zcela nemístné, neboť předmětem soudního přezkumu může být výhradně správní řízení předcházející vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

K tvrzení žalobců, že doposud nebylo rozhodnuto o jejich námitkách do protokolu o místním šetření, pro úplnost soud pouze poznamenává, že v případě, že správní orgány jsou nečinné v rámci správního řízení, mohou se účastníci po vyčerpání prostředků proti nečinnosti, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jejich ochraně proti nečinnosti správního orgánu, obrátit na příslušný soud s žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

K námitce, že v poučení o možnosti odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí není dostatečně specifikován orgán vyřizující odvolání, uvádí soud následující. V ustanovení § 89 odst. 1 správního řádu je uvedeno, že nestanoví-li zákon jinak, je odvolacím správním orgánem nejbližší nadřízený správní orgán. V ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) zákona o krajích je uvedeno, že krajský úřad přezkouvává rozhodnutí vydaná orgány obce v řízeních podle zvláštních zákonů, pokud není tato působnost svěřena zvláštnímu orgánu nebo zákon nestanoví jinak. Je nutno zdůraznit, že v daném případě prvostupňové rozhodnutí je rozhodnutím orgánu obce (odbor kontroly Magistrátu Města Ústí nad Labem je orgánem obce) a žádný speciální zákon nesvěřuje působnost ve věci odvolání proti tomuto rozhodnutí žádnému zvláštnímu orgánu ani nestanoví jinak. Proto je ve věci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí kompetentní k rozhodování místně příslušný krajský úřad, tedy v daném případě Krajský úřad Ústeckého kraje. Z výše citovaného ustanovení rovněž vyplývá, že věcně příslušným orgánem je právě daný krajský úřad a nikoli jeho konkrétní odbor. Vyřizování věcí, které se týkají určitého okruhu posuzovaných věcí v rámci jednotlivých odborů krajského úřadu, je pouze organizační otázkou. Z uvedeného tedy vyplývá, že poučení o odvolání ve vztahu ke specifikaci odvolacího správního orgánu je v daném případě zcela v souladu s právní úpravou. Rovněž z uvedeného jednoznačně vyplývá, že nedošlo k porušení zákona, když v dané věci bylo o odvolání žalobců rozhodováno v rámci Krajského úřadu Ústeckého kraje na odboru životního prostředí a zemědělství.

Obdobně judikoval zdejší soud již i v rozhodnutí ze dne 17.7.2013, č.j. 15 A 79/2011-49, kde na straně žalobců vystupovali totožní účastníci jako v tomto soudním řízení.

K námitce, v níž žalobci uvádí, že v prvostupňovém rozhodnutí není vypořádána otázka věcné příslušnosti prvostupňového orgánu, uvádí soud, že konstatování věcné příslušnosti rozhodujícího orgánu není mezi povinnými náležitostmi správního rozhodnutí, které jsou zakotveny v ustanovení § 68 správního řádu. Lze sice považovat za vhodné, aby správní orgán svoji věcnou příslušnost konstatoval v úvodu rozhodnutí a je to i častou praxí správních orgánů, ovšem absence odkazu na příslušná ustanovení upravující věcnou příslušnost rozhodujícího orgánu sama o sobě nemůže zakládat nezákonnost a tím méně nicotnost správního rozhodnutí. Podstatné je, zda daný správní orgán je skutečně věcně příslušným k rozhodování v dané věci. V ustanovení § 34 odst. 3 zákona o přestupcích v rozhodném znění je uvedeno, že za přestupek dle § 34 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích ukládá pokuty Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad s rozšířenou působností. V daném případě pokutu ukládal v prvním stupni Magistrát města Ústí nad Labem, tedy věcně příslušný správní orgán.

Soud tedy konstatuje, že neshledal důvod nicotnosti předmětných správních rozhodnutí a dané námitky žalobců shledal jako nedůvodné.

K zásadní námitce, že žalobcům nebylo v rámci správního řízení prokázáno, že se dopustili přestupku, uvádí soud následující. Žalobci nijak nezpochybňují zjištěný skutkový stav. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci jsou vlastníky objektu bydlení, který je vybaven zařízením na čištění odpadních vod. Žalobci nijak nezpochybňují skutečnost, že vyčištěnou odpadní vodu následně vypouštějí do povrchových vod. Rovněž nijak nezpochybňují skutečnost, že k rozhodné době, tedy ke dni 10.11.2009, nebylo žalobcům vydáno povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových ani o toto povolení neměli požádáno.

V ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona je uvedeno, že povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních. V ustanovení § 34 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona v rozhodném znění je uvedeno, že přestupku se dopustí ten, kdo vypustí odpadní nebo důlní vody do vod povrchových nebo podzemních, popřípadě do kanalizace v rozporu s vodním zákonem.

Z výše citovaných právních ustanovení, zejména z ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, jednoznačně vyplývá, že odpadní vody lze vypouštět do povrchových vod pouze v souladu s povolením k nakládáním s povrchovými nebo podzemními vodami. Formulaci „je třeba“ je v souladu s jazykovým i teleologickým výkladem, kdy předmětem ochrany daného ustanovení je zájem na zajištění kvality povrchových vod a zajištění řádného nakládání s povrchovými vodami v nejširším smyslu, nutno vykládat tak, že každý kdo vypustí odpadní vody do vod povrchových bez daného povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami, činí tak v rozporu s vodním zákonem. Z ustanovení § 38 vodního zákona jednoznačně vyplývá, že termín „odpadní vody“ se vztahuje na odpadní vody i po jejich vyčištění až do chvíle, kdy dojde k jejich likvidaci či vypuštění do vod povrchových či podzemních. Pro posouzení vod jako vod odpadních není podstatná míra jejich znečištění či jejich kvalita po provedeném vyčištění po jejich použití před jejich vypouštěním do povrchových či podzemních vod.

V daném konkrétním případě žalobci nijak nezpochybňovali, že dne 10.11.2009 docházelo k vypouštění vod použitých k provozu jejich objektu bydlení po přečištění v čistícím zařízení do vod povrchových. Rovněž žalobci nijak nezpochybňovali, že k uvedenému dni nedisponovali povolením k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Tyto skutečnosti byly rovněž v rámci správního řízení prokázány. Z uvedeného vyplývá, že žalobci se skutečně dopustili přestupku na úseku vodního hospodářství ve smyslu § 34 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích v rozhodném znění. V tomto směru byly závěry správních orgán dle soudu zcela v souladu s právním řádem a řádně zjištěným skutkovým stavem a závěry správních orgánů byly dostatečným způsobem odůvodněny.

Soud poznamenává, že není kladeno žalobcům za vinu, že přímo na místě v době kontroly neměli při sobě příslušné povolení, ale skutečnost, že v rozporu s vodním zákonem příslušným povolením vůbec nedisponovali, neboť v době vypouštění odpadních vod do vod povrchových takové povolení nebylo vůbec vydáno.

Pro úplnost soud poznamenává, že vzhledem k nespornosti skutečnosti, že v minulosti žádné povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami nebylo žalobcům vydáváno, byla nadbytečná a pro adresáty rozhodnutí možná i mírně zavádějící argumentace správních orgánů přechodnými ustanoveními zák. č. 20/2004 Sb. Tato skutečnost však dle soudu nic nemění na tom, že samotné rozhodnutí o vině žalobců za spáchání přestupku dle § 34 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích v rozhodném znění bylo v souladu se zákonem.

K námitce, že v téže věci již bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, soud uvádí následující. Ministerstvo životního prostředí rozhodnutím ze dne 29.3.2007, č.j. 542/245/03/07/151, rozhodovalo o odvolání žalobců proti rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem ze dne 15.1.2007, č.j. 44/OOV/0633194.04/06/UVB a č.j. 44/OOV/0634912.05/06/UVB, kterými byli žalobci uznáni vinnými ze spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. b) zákona o vodách. Ministerstvo životního prostředí rozhodlo tak, že odvolání napadená rozhodnutí

zrušilo a řízení zastavilo. Své rozhodnutí Ministerstvo životního prostředí odůvodnilo tím, že žalobci se sice dopustili jednání, které naplňuje skutkovou podstatu daného přestupku, ale současně byli žalobci uvedeni v omyl správním orgánem tím, že z vyjádření inspekce životního prostředí v protokolu ze dne 10.8.2006 bylo možno dovodit, že již došlo k legalizaci likvidace odpadních vod u žalobců. Ministerstvo konstatovalo, že „*pochybení správních orgánů nelze „řešit“ na úkor odvolatelů, takový postup by byl v rozporu s ústavními principy ochrany právní jistoty, dobré víry a legitimního očekávání...*“. V citovaném rozhodnutí dále Ministerstvo v odůvodnění výslovně uvedlo: „*Odvolatelé tedy jsou povinni, pokud hodlají nadále vypouštět odpadní vody do vod povrchových, uvést vypouštění odpadních vod do souladu s vodním zákonem. Řízení o povolení vypouštění odpadních vod je návrhovým řízením, lze jej vést pouze na základě žádosti. Bude tedy potřebné, aby odvolatelé požádali příslušný vodoprávní úřad o povolení k vypouštění odpadních vod.*“ Rozhodnutí ministerstva si prvostupňový orgán vyžádal a založil do správního spisu.

Soud konstatuje, že z obsahu odůvodnění výše citovaného rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, na které poukazují žalobci, žádným způsobem nevyplývá, že by bylo ze strany ministerstva konstatováno, že se žalobci daného přestupku nedopustili. Naopak ministerstvo konstatovalo, že se dopustili jednání, kterým byla naplněna skutková podstata daného přestupku, ale při hodnocení zavinění ministerstvo dospělo k závěru, že žalobci mohli z jiného úředního dokladu dovodit, že již povolení k nakládání s povrchovými a pozemními vodami nepotřebují. Rovněž v odůvodnění daného rozhodnutí byli žalobci výslovně poučeni, že pokud chtějí i nadále vypouštět odpadní vody do vod povrchových, musí si dané povolení opatřit. Dále soud konstatuje, že předmětem řízení před Českou inspekci životního prostředí a následně před Ministerstvem životního prostředí bylo vypouštění odpadní vody, ke kterému docházelo 10.8.2006. Předmětem řízení, o němž bylo v dovolacím řízení rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, bylo vypouštění odpadních vod, ke kterému docházelo dne 10.11.2009. Soud tedy zdůrazňuje, že se jedná o dva rozdílné skutky. Nelze zde uvažovat ani o spáchání přestupku ve formě pokračování, neboť v souladu s trestně právní teorií sdělením obvinění, tedy v daném případě zahájením řízení o přestupku, dochází k ukončení jednání a další následné jednání je nutno považovat za nový skutek, který lze samostatně postihnout.

Uvedené námitky žalobců tedy zcela zřejmě vycházejí z nesprávné interpretace obsahu výše citovaného rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 29.3.2007, č.j. 542/245/03/07/151. Tyto námitky vyhodnotil soud jako zcela nedůvodné.

Námitku žalobců, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou legitimního očekávání, vyhodnotil soud rovněž jako nedůvodnou. Naopak jak již bylo výše uvedeno, v rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 29.3.2007, č.j. 542/245/03/07/151, byli účastníci upozorněni, že k vypouštění odpadních vod do vod povrchových v jejich případě je nutné povolení o nakládání s povrchovými a podzemními vodami. Tohoto upozornění žalobci nedbali a i nadále pokračovali ve svém jednání a dané povolení si neopatřili. Správní orgány tedy jednaly zcela předvídatelně a v souladu se zákonem.

Soud dále poznamenává, že skutečnost, že v obci doposud není veřejná kanalizace, ačkoliv s ní územní plán počítá, nemá žádný vliv na povinnosti občanů vyplývající z obecných právních předpisů. Otálení žalobců s opatřením předmětného povolení k nakládání s povrchovými a podzemními vodami s odkazem na chystanou výstavbu veřejné kanalizace je zcela nedůvodné.

Žalobci dále namítali, že již v rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 29.3.2007, č.j. 542/245/03/07/151, je uvedeno, že nelze postihovat oba manžele za spáchání téhož přestupku. V citovaném rozhodnutí je výslovně uvedeno: „*ČIŽP procesně pochybila, když vedla samostatná řízení s každým z manželů Č. a vydala dvě samostatná rozhodnutí. Zde nejsou pochybnosti v tom, že jednání manželů Č. spolu souvisí, a to jak věcně, časově tak i místně. Uvedené pochybení však samo o sobě nemá za následek nezákonnost napadených rozhodnutí.*“ Soud konstatuje, že z obsahu správního rozdmutí, na které poukazují žalobci nelze dovodit, že by ministerstvo dovodilo, že za vypouštění odpadních vod z čistícího zařízení pařících do společného jmění manželů bez příslušného povolení nebylo možno postihnout oba manžele.

Naopak soud dovodil, že daný přestupek vyplývá ze samotného technického řešení čistícího zařízení, které v dané době měli manželé ve společném jmění manželů, a je důsledkem společného užívání objektu bydlení, z něhož odpadní vody pocházejí. Proto soud dovodil, že za daný přestupek spočívající ve vypouštění odpadních vod do vod povrchových bez příslušného povolení jsou odpovědní oba žalobci jako spolupachatelé.

Tuto námitku soud vyhodnotil rovněž jako nedůvodnou.

K námitce týkající se výroku o nákladech řízení v žalobou napadeném rozhodnutí soud uvádí, že tento výrok je zcela v souladu správní úpravou obsaženou v 79 zákona o přestupcích, kde je i v ustanovení odst. 3 uvedeno, že z důvodů zvláštního zřetele hodných lze od uložení povinnosti nahradit náklady řízení zcela nebo zčásti upustit. V daném případě žalovaný takové důvody zvláštního zřetele hodné shledal a u každého z žalobců upustil zčásti od uložení povinnosti nahradit náklady řízení, a to tak, že každému ze žalobců uložil uhradit náhradu nákladů řízení pouze ve výši jedné poloviny částky stanovené zvláštním předpisem. Tento svůj závěr žalovaný rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí odůvodnil.

K námitce žalobců, že správní řízení jsou vedena pouze vůči nim a výhradně s cílem je trestat soud konstatuje, že ze samotného správního spisu nikterak nevyplynulo, že by byl zájem na kriminalizaci žalobců byt' na úrovni přestupkové. Dokonce v rámci odvolacího řízení bylo rozhodnutí změněno žalobou napadeným rozhodnutím tak, že od potrestání žalobců bylo upuštěno. Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Pokud se žalobci domnívají, že v obci jsou jiní obyvatelé, kteří porušují právní předpisy a správní orgány na tuto skutečnost nereagují, nic jim nebrání přeložit kompetentním orgánům příslušné podněty a dožadovat se informací, jak bylo s takovými podněty naloženo. Rovněž nic nebrání žalobcům, aby se postupem podle příslušné právní normy – zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, domáhali poskytnutí informace, jak bylo ze strany správních orgánů potupováno v jiných obdobných případech a zda nějaké obdobné případy byly ze strany správních orgánů řešeny. Tato námitka však nemůže být předmětem přezkumu v daném řízení, kde je soud v souladu s § 65 a násl. s.ř.s. oprávněn pouze zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a řízení, které vedlo k jeho vydání.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že námitky žalobců nebyly shledány jako důvodné. Samotná podaná žaloba proto není důvodná, a soud ji tedy ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. dubna 2014

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová